

Baka Pista vendégei

1974 nyarán fölhívott egy fiatal költő: itt vannak Szegeden, de egy kis gond van a babával – tisztába kéne tenni. S nemsokára itt voltak nálunk a pici Ágnessel – Baka Pistáék. Tünde nekilátott az aktuális teendőknek, én pedig hirtelen ötlettel megkérdeztem Pistát: nincs-e kedve a Kincskeresőhöz jönni, munkatársnak?

Volt... Persze, nem mindenki lelkesedett érte – Pistának máris rossz híre kelt a hatalom bizonyos köreiből, akkortájt jelent meg gyönyörű verse, a Székelyek című –, a Tiszatáj és a minisztériumi fiatalok hathatós támogatása is kellett, hogy a többség jóváhagyja. De sikerült, s az első országos Kincskereső-számot már együtt szerkesztettük.

Baka Pista kristálytisza és kristálykeménységű ember volt, ízig-vérig költő, aki teljes személyiségét beleadta a munkába is. Versrovatán láthatta bárki, hogy kitűnően érti-érzi a gyermeklelket. De ott feszült ebben a rovatban egy alapvető személyiségjegye is: a mindenkorival való mindenkorival szembenállás. Visszanyomozható például, hogy az adott időszak épp „ügyeletes szilenciumosait”, az elhallgattatott költőtársakat (hol egy Csoórit, hol egy Eörsit, hol egy Nagy Gáspárt) különös előszeretettel közölte; ha másutt nem, a Kincskereső hasábjain rájuk lelhetek az olvasók, ide ugyanis nem figyelt a cenzor. Pista pedig úgy tudott örülni ezeknek a szerkesztési csínyeknek, mint egy nagy gyerek.

Kincskereső-beli szobájában mindig ült valaki: egy barát, egy volt diáktárs, egy múzsa, egy idegenből érkezett hazánkfia..., vagy együtt egy nagyhangú, vidám társaság, írók, szerkesztők, általában nagyformátumú tehetségek, de néha dilettánsok is (nem volt szíve kidobni őket). S ha épp senki se látogatta meg, akkor ott ült mellette Haziél, a Látomások Angyala. És ilyenkor harsogott a szobájában a zene, felhőzve szállt a pipafüst, és zengett, zengett az írógép. Verseket születtek, ihletett remekművek...

Mindaddig, míg meg nem szólalt a telefon, s nem szólította ismét valaki – egy barát, egy régi évfolyamtárs vagy egy verseket hozó ifjú költő.

Életformája volt ez a szerkesztőségbeli otthonülés. S akkor még úgy tűnt, hogy ez folytatható az idők végeztéig... Csak Haziél jelenléte érződött, csak olvastuk gyönyörűséggel az új verseket, s nem láttuk az idő ködében készülődőt: November Angyalát...

Simai Mihály

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27. 7. p.)